SVARTA HANDEN

ROMAN AF C. F. RIDDERSTAD.

Vauvenard började harunder, såsom han i stormiga ögonblick garna gjorde, att vandra upp och ned.

Om läsaren sett ett lejon i sin bur, så vandrar det också gärna på samma sätt.

— Hvad skall jag dock säga, då min blick öfverfar en hel afgrund? Lika mycket, några ord äro nog, bör på!

— Innan jag ännu blef gift med din mor, öfverlefde jag fasan af några förfärliga förhållanden, som outplånligt med svarta färger inristat sig i min själ. Det är en historia af förslampningar, en historia af hjärtskakande, evigt fratande hän och begabbelse, en historia, hvari förakt, grymhet, förföljelse och mord följa så tätt på hvarandra, att mitt rorsikan ska blod — du vet, att jag är född rorsikanare — brinner med den underjordiska eldens hela kraft i mina ådror, när minnet återför mina tankar till dessa dagars bottenlösa afgrund. Ange, du är mitt enda barn, du äger en god dotters varma hjärta, hvad skulle du göra i mitt ställe — skulle du hämnas?

Ange slog sina ögonen. Vauvenards fråga kom lika oförmodadt öfver henne, som hennes egen ett ögonblick förut kommit öfver honom. Hon tyckte att det låg någonting rättvist och billigt i det svar, som han önskade, men icke desto mindre uppreste sig hennes inre däremot. En varm flakt flog öfver kinden; hon lyssnade till sitt hjärtas slag. Blicken klarnade åter, och den glans, som därvid spred sig öfver hennes anletsdrag, då hon vände hufvudet mot fadern, tyckte sådagelägga, att svaret stod liksom genomskinligt klart och tydligt för henne och att läpparna blott behöfde gifva uttryck däraf.

Vauvenard iakttog dessa olfvergångar. Dömer hon dem skyldigatänkte han för sig själf, då är saken också på öppen och ren fot emellan henne och mig.

— Jag skulle kunna berätta förding hela den sorgliga historien, fortfor Vauvenard åter, men jag vill icke sära dina öron med likaså förmedrande som blodiga minnen — dock, mina tankar uppskakas, mitt hjärta upprörs, mitt lugn försvinner vid hågkomsten af dem. De häftiga sinnesrörelser, som bestorma människan, äro en makt för sig, ett otämdt vilddjur i vår barm. Den lösläppta passionen framkallar sjukdomar, kroppsliga abnormiteter af alla slag, till och med döden; det psykiska lifvets jämvikt nedtrampas också af dessa vilda hofslag i vårt hjärta. Du har sett, hvad jag stundom är. Jag är ej mäktig mig själf. Jämvikt i lifvet finnes ej för hamden. Den rasande stormvinden inom oss skingrar alla lugnande föreställningar och rycker oss med sig från afgrund till afgrund. Lidelsen, uppskakad och eldad af fantasiens allsmäktiga inflytande, framställer städse för mig upphofsmannen till mina lidanden under hotets alla former. Förnuftet förlorar därvid sitt valde, förståndet sin klarhet; hämdlystnaden upplyser med sitt blodiga sken ensam mina tankar. Förstår du mig, Ange? Tror du att jag lidit, tror du, att hatet utan skäl kan göra sig till herre öfver våra tankar, öfver våra handlingar? Tror du, att jag under tjugo år icke skulle ha slappt fyrbåken af min hämd om sikte, om ej stora förfärliga orsäker upprätthållit mitt mod, alljämt nyfödt mitt hat, oupphörligt lifvat mina tankar? Och jag har älskat lika glödande, som jag nu hatar! — Ah, Ange, du är min dotter, du förstår din far; hvad skulle du göra i mitt ställe?

Vauvenard hade en egen förmåga att i lidelsefulla ögonblick draga dem, han ville, med sig. Äfven Ange erfor detta inflytande.

Allteom han talade, lutade sig Ange framåt; hennes ögon försjonko i hans, hennes läppar rörde sig. Han slöt af detta spända deltagande, att hans tankegång redan hade bemäktigat sig hennes, och han tystnade för att mottaga hennes svar, viss om att det skulle blifva i öfverensstämmelse med hans önskan.

— Hvad skulle du göra? frågade han henne ännu en gång, skulle du icke tanka och handla som jag?

Hvad det var, låg det i denna fråga någonting, som angaf, att Vauvenard ändå alltid måste inom sig hafva hyst åtminstone något behof af sin dotters medkänsla.

Hon såg på honom, dröjande ett ögonblick med sitt svar.

Ange hade under nattens loppdrömt en liten drom, som, under det fadren talade, framträdde allt lifligare och lifligare för henne. Hon hade drömt, att hon haft en mussla i sin hand, hvarur ett djur tittade fram; musslan var hård och kall och djuret vederstyggligt och slippigt. Istagen af en oangenäm känsla, ville hon göra sig af därmed, då hon tyckte, att en röst sade henne, att, så fult djuret än såg ut, såägde det dock något af stort värde, det hade nämligen fodt — så talade rösten inom henne — en pärla af ädlaste art, och som det gömde inom sig. Behandla blott musslan riktigt, förkunnade rösten vidare, och pärlan skall falla i din hand. Och hon ägnade den all sin kärlek och omtanke, hon andades på den, hon värmde den med sina händer, och se, där låg snart en pärla af det ädlaste slag. Ingenting finnes, tyckte hon också, att rösten nu sade, som, hurudant det än är, icke äger något ädelt och godt inom sig.

Utan att göra några jämförelser emellan fadern och snackan, inverkade drömmen på hennes tankegång, nästanda alldeles omedvetet.

En djup rörelse hade bemäktigat sig henne.

Hennes far stod så framma de för hennes ondotne, och anblick hände hon en varm känsla för honom.

Hvad skulle hon svara, för att anslå hans ädlare natur? Huru skulle hon kunna vacka denna till lif?

Vauvenard afvaktade dyster och tyst hennes svar.

— Min far, sade hon slutligen, ni är lidelsefull och upprörd. I hvad ni säger, tror jag mig förstå, att ett hjärta brinner och är själ lider. Ni förefaller mig, min far, som en eldsvåda. Hvarför söker ni icke att hämma den, i stället för att ständigt kasta nytt bränsle därpå. Jag antager, att lidelser kunna bemäktiga sig oss, att de helf och hållet beklärska oss och att vi hemfalla under dem, såsom slafvar. Men är väl si, min far, af natur att kunna blifva en slaf? Huru ofta har jag ej hört er tala vemot slafveriet i allmänhet och prisa friheten såsom de mänskliga lifrets och den mänskliga utvecklingens högsta, ädlaste, ja gudomligaste beförderingsmedel! Hvarför icke också, min far, tillämpa detta på er själf? Huru ofta brukar ni ej ropa efter ljus, mera ljus, mera ljus åt folken, och likval hängifver ni er för egen del åt mörka makter. Visst är det sannt, att vi ibland för bara moln icke se himmelen, men vi veta ju ändock alltid att den finnes. Förlåt mig, min far, att jag talar så upriktigt till dig som jag gör; men jag kan icke handla annorlunda. Du frågar mig, om jag efter genomgångna mångfaldiga, oförskylda förföljelser och lidanden icke äfven skulle hämnas. Ack, nej, min fader, jag skulle icke hämnas, jag skulle förlåta, jag skulle säga till mina fiender, ni ha skadat mig, ni ha — afsiktligt eller oafsiktligt — gjort mig ondt, beröfvat mig hvad jag älskade, dödat hvad jag tillbad; men jag hämnas ej, utan förlåter er, ty det är så som de gode hämnas.

Vauvenard hade med stor uppmärksamhet följt hennes ord. Det var något af en spelare, som förlorat sin sista insats, i hans blick.

Hans tankegång hade ej återljudit hos Ange, och hennes återljöd lika lifet hos honom.

Liksom mången krigare kan återhålla sitt vapen midt i hugget, saknade ej häller Vauvenard förmåga att kväfva stormen inom sig, till och med då den rusade som värst.

— Det är icke godt, yttrade han, när en far och dotter icke tänka lika. Vi göra det ej.

— Kanske har du likval rätt, tillade han därefter med ett slags tankspridt hänsyn, att jag bör förlåta den som — som...

— Vare det dock som det är, afbröt han sig själf, och låtom oss icke vidare fördjupa oss i ett ämne, hvari våra tankar skilja oss åt. Beträffande Ankarsparres ställning till dig, skall du därom själf snart blifva öfvertygad. Ord — därom äro vi ense — vittna icke mycket; sak talar ett vittnegildare språk. Gör dig färdig att i eftermiddag följa mig på ett besök till en från Ludvig XVI:s tid gammal bekant, jag menar till den ålderstigne landshöfding Ros. Jag ämnar mig till honom och önskar att du följer med. I hans dotter, Hildegard, hoppas jag, att du skall förvärfva dig en väninna. Låt se, att du klär dig väl. En vacker toilette förhöjer alltid kvinnans behag. Jag önskar att du i afton gör ett godt intryck. Farväl!

Utan något tillägg aflägsnade sig Vauvenard.

Ange blickade litet hapen efter honom. Hennes afsikt hade varit att söka få någon reda på de förhållanden, hvarom Henrik talat, om duellen, om löjtnant Ros, om Robert, men samtalet hade tagit en annan vändning. Hvad hon genom Henrik redan därom kände, var likväl tillräckligt för att förvissa henne om att hennes fars beslut att besöka den gamle Ros måste stå i något samband därmed, för så vidt icke detta besök till och med utgjorde brännpunkten för de afsikter som nu sysselsatte hans tankar.

Ett leende svafvade emellertid öfver Anges ansikte. Man skulle kunna ha trott att det var känslan af en inre lycka, som så där uppsteg i hennes ögna, lyste på hennes panna och sakta gled öfver hennes läppar, för att bevittna, att kärlekens klara värsol i ofördunklad glans åter strålade däriune.

— Min far vill, att jag skall klada mig smakfullt — jag skall det; min far har sagt, att löjtnant Ros skall bli intagen af mig — han skall blifva det; min far vill öfvertyga mig om att Ankarsparre öfvergifvit mig — jag vill öfvertyga honom om motsatsen.— Jag känner ej Hildegard; men det är något som säger mig, att jag bör söka vinna hennes vänskap, och jag skall vinna den.

Äfven hon gick un ett hvart omkring rummet.

— Jag skall klada mig, yttrade hon därunder, så enkelt som en linnen.

De la Vauvenard återvände till sina rum ganska missbelåten med sitt besök hos Ange. Ju fullständigare han kände sig sviken i sin förhopning att med gode böja henne under sin vilja, desto beslutsammare blef han att göra det i trots af hennes motstånd. Helt och hållet öfverlemnande sig åt den skoningslösa plan, som redan arbetat i hans hufvud, tog han åter plats vid sitt skrifbord. Efter en kort öfverläggning skref han följande biljetter:

Till Anton Ankarsparre:

— Om herr baron vill följa budet, skall ni snart blifva öfvertygad, att er mor, er bror och den, ni älskar, ej fortjena er kärlek.

Till Robert Ankarsparre:

— Infinn er hos landshöfding Ros i afton, och vi få se, om spåmannen i går icke visste hvad han sade.

Till friherrinnan Ankarsparre:

— Besök landshöfding Ros i kväll, för att välsigna er sons förlofning.

Till löjtnant Ros:

— Var hemma i afton, och ni skall få se, om ert hjärta längre förblir fritt.

Konrad hade, på ett anbud från Vauvenard, inställt sig. Då han inträdde, märkte man, att han under dygnet förändrat sig mycket, han hade blifvit dyster, sluten, fåordig, han var missnöjd med sig själf. Hittintills hade han planerat och funderat på egen hand, oberoende af andras afsikter och ledning, nu kände han sig däremot underkastad en annans vilja. Det var en boja, som tryckte honom, och som han ej kunde lösgöra sig ifrån. Han förstod icke ändamålet med de befallningar, som han emottagit, hvarför dessa äfven skrattade som fångedjor efter honom. Han lydde val, men lydnaden var blind, och han tyckte sig famla i ett mörker. Missnöje och misstroende växte inom honom såsom verkliga svampar.

— Nå, Konrad, yttrade Vauvenard, af hvad du yttrat till mig har jag dragit den slutsats, att du måste känna en flicka, som baron Ankarsparre tyckt mer om än alla andra.

Konrads underläpp skiftade vid denna fråga i blått och darrade något, som vanligtvis, då förtrytelse o. förbittring upprörde hans sinne och kom hans blod att sjuda.

— Jag känner en, svarade han.

— Och du är säker på att hon inställer sig på bestämd tid och plats och handlar på så sätt, jag nu framställt.

Rösten var hes och torr.

Ett litet samtal upstod därefter emellan Vauvenard och honom, hvarvid den förre framställde några önskningar, på hvilka den senare ingick.

— Ni kan lita därpå, herr grefve — hvad jag lofvat håller jag. Flickan är ett blindt redskap i min hand. Något eget förstånd har hon åtminstone icke, jag lofvar ej mer än jag håller.

Han lade en särskild tonvikt på de senare orden, och Vauvenard förstod, att han hyste mistroende mot hans afsikter.

— Du skall få se, Konrad, att äfven jag skall hålla, hvad jag lofvat.

Redan tidigt på eftermiddagen begaf Vauvenard sig med Ange till landshöfding Ros. Då de inträdde, hviskade han henne i örat:

— Om en timme skall du själf få se, huruvida baron Ankarsparre är värdig din kärlek eller ej.

Hon hade nästan bortglömt denna möjlighet; men, erinrad om ämnet, flog en tanke af missmod genom hennes själ.

— Hildegard! utropade hon.

Fadern begaf sig i detsamma in till landshöfdingen. Ange stannade kvar i förmaket.

— Skulle det vara Hildegard, för hvars skull han öfvergifvit mig?

Hon stannade vid fönstret och blickade ut i trädgården nedanför.

TJUGOTREDJE KAPITLET.

Den gamle Ros och hans dotter. Lusthuset.

På norra sidan om Ladugårdslandstorget utbreder sig ett bräddaket, som omsluter en vacker och ganska vidsträckt trädgård*).

Denna trädgård är visserligen nu ej annat än en vanlig fruktträdgård, men förr var det icke så. Där funnos då mindre alléer, häckar, ersäer och nätta, doftande blomsteranläggningar. Platsen var nämligen förr ordnad, ej som nu för nyttan, utan för trefnaden; också trifdes man ganska väl där.

I fonden, längre tillbaka från torget, midt för staketet, synes fasaden af ett i nätt och behaglig stil byggt envåningshus. Äfven inredningen och rummens ordning äro omsorgsfullt o smakfullt ombestyrda. Byggmästaren har med icke så liten förmåga skapat en angenäm tillflyktsort för dem som här ha uppslagit sin bostad. Huset liknar snarare en slags villa än en vanlig svensk vinterboning. När man inkommer i salongen, tror man sig inträda i en paviljong. Tapeterna äro gula, med målade nischer, försedda äfven med målade byster af antik karaktär. Treune höga fönster vända sig mot trädgården och lemna fri utsikt öfver den. Mellersta fönstret är en dubbeldörr med fönsterrutor och leder ut till en med spalierväxter rikt försedd veranda. Till höger och vänster om salongen öppna sig vaningens öfriga rum.

Det var hit, som för detta landshöfdingen Ros på äldre dagar, trött af årens börda, dragit sig undan de allmänna ärendena, här som han ordnat sig ett hem, för att i frid och lugn hushålla sig fram, obemärkt af den öfriga världen.

Hvad han varit för fädernesbygden, hvilken plats han intager i vår senare tids historia, hör icke hit; men i de fall, som historien belyser hans namn, skola redliga medborgare allti i skänka det aktning och välförtjänt uppmärksamhet. Nu var han glömd i de lefvandes hågkomst, ägande endast i sin lifstidspension ett knappt underhåll för sig och de sina.

Den svenska ämbetsmannabanan går icke genom fruktbara, rika länder, snarare genom ett stenigt Arabien, liksom i allmänhet den svenske nordbons lif. Sent omsider blir kronans kaka så stor, att man med hushållsamhet, utan njugghet, med oberoende tillfredsställelse, utan tärande ekonomiska bekymmer, kan underhålla en familj. Först vid fyrtiofem års ålder uppnådde Ros också en plats, nög löngifvande, att han kunde förena sina öden med ett fruntimmer, länge värderadt i hans omdöme, ännu längre älskadt af hans hjärta. Själt nu sjuttiofem år, omgafs han vid denna asyl af en son vid tjugofem och en dotter omkring nitton år. Sonen var löjtnant vid gardet; vi känna honom redan. Dottern hette Hildeg..

Syskonen voro båda två omtillgifna sin far och sökte att med sin uppmärksamhet och kärlek sprida öfver hans långt framskridna år en frid utan moln.

För sig själfva tyckte de hänsyn någon gång, att gubben var gammal, och att han icke riktigt förstod sig på den tid, som ingått, och som växte ny i deras tänkesätt. Icke desto mindre älskade de honom lika bogt, som de i själ och hjärta älskade hvaranra, ehuru ändock förtroendet dem emellan icke var alldeles oinskränkt.

Löjtnanten, som lefde ute i den bullrande, ungkarlsyra världen, saknade icke en viss råhet i sitt sätt, en viss soldatlik tramfusighet, mycket modarn den tiden, hvarjämte han bland goda vänner och mera sådant icke utan passion drog sin spader, skötte sina tärningar och tömde sitt glas. Hildegard, den blonda, hemvana, blåögda flickan, ägde lammets milda, men också rädda natur.

---

*) Så var det vid tiden för dessa händelser och äfven då detta arbete författades. Ladugårdslandets teaterbyggnad befinner sig nu på denna sidan om torget.

(Forts.)

RES MED EMPRESSES OF THE ATLANTIC

Från	Liverpool	Från	Quebec
Maj 30	Empress of Britain	Juni	3
" 26	Lake Champlain	"	9
Juni 3	Empress of Ireland	"	17
" 9	Lake Manitoba	"	23
" 27	Empress of Britain	July	1

J. S. CARTER, General Agent
217 McDermot Ave., Winnipeg.

Malmö Boarding House
283 Stanley Street.
GOD MAT!
BILLIGT PRIS!

60 YEARS' EXPERIENCE
PATENTS
TRADE MARKS
DESIGNS
COPYRIGHTS &C.
Anyone sending a sketch and description may quickly ascertain our opinion free whether an invention is probably patentable. Communications strictly confidential. HANDBOOK on Patents sent free. Oldest agency for securing patents.
Patents taken through Munn & Co. receive special notice, without charge, in the
Scientific American.
A handsomely illustrated weekly. Largest circulation of any scientific journal. Terms, $3 a year; $1.75 a year, postage prepaid. Sold by all newsdealers.
MUNN & Co. 361 Broadway, New York
Branch Office, 625 F St., Washington, D. C.

Gynna våra annonsörer!

BOYD'S Bröd
Det finnes olika sorters bröd. Försök våra limpor och ni skall känna skillnaden. Våra kunder föredraga dem därför att de äro hälsosammare och hålla sig färska längre än vanliga limpor.
Fråga efter vårt bröd hos eder handlande, eller telefonera så komme vår vagn.
BAGERI:
Cor. Spence St. & Portage Ave.
Phone Main 1030.

Frittsändes
en paket med
30 eleganta Vy-Brefkort 30
från de skandinaviska länderna och Amerika, samt jul- och Nyårskort och vor eleganta
FICK-KALENDER
för 1910 med Almanack och Anteckningsbok för hvarje dag i året, samt fullständig atlas öfver För. Staterna och den öfriga verlden. Allt detta till ett försäljningspris af 50c, sändes fritt till Enhvar, som inom 30 dagar sänder oss 50c för ett års prenumeration på
Svensk Familj-Journal
som utkommer hvarje månad i stort 16-sidigt format, fint illustrerad, och innehåller större och mindre berättelser, noveller, dikter, biografier, goda råd för hus och hem, anekdoter osv. osv.
För $1.00 sändes Tidningen ett år samt 30 Vy Brefkort, vor eleganta Fick-Kalender och 15 olika romanböcker, tillen försäljningspris af 10c pr. st.
För 50c får Ni sändes varor för $1.35 och för $1.00 får Ni $2.00 värde. Begagna detta storartade tillbud och sänd snarast möjligt beställning, emedan vårt upplag af Fick-Kalendern är begränsadt.
Profnummer af ofvannämnda Tidning sändes fritt på begäran. Beloppet kan sändes i Money Order eller frimärken. Till Canada och Europa beräknas 12 cents mera för tidningen. Behöver som sänder oss 10 namn och adresser på landsmän erhåller tidningen fritt i 3 månader.
C. RASMUSSEN PUB. CO.
720-24 S. 4th Street.
Minneapolis - - - Minn.

Canadas Nordvest

HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna nummer af kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna fås som fria homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fylt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres (omkring 130 svenska tunland).

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, där landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller hos respektive lokala landkontor erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erlägges för tillträde.

Homestead skyldigheter.

Under den nuvarande homesteadlagen skola skyldigheterna fullgöras på följande sätt, nämligen:

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en tid af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, fylles bofastskyldigheten under tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader och moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller certifikat för utfärdet af sådant patent attesteradt i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheterna under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som äges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

Med "grannskap" här ofvan menas antingen samma township eller ett gränsande sammanhängande.

Homesteadtagare, som vilja tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jämte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala landagenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren 6 månader förut gå skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvästa Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjänstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land. Tydliga underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarna samt om kronolanden i järnvägsbältet i British Columbia, erhålles på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller af alla Dominion Land agenter i Manitoba.

W. W. Cory,
Vice Inrikesminister

N. B. — Utom dessa frihemman, hvarom ofvanstående förordning handlar finnes tusentals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från järnvägarna eller andra firmor.

Ogilvie's Royal Household Flour
Är alltid till belåtenhet
Hvad kan Ni mer begära?

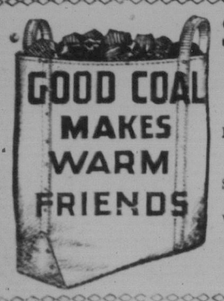

Största Kol- och vedgård
i Vestra Canada
Kontor och Vedgård
Cor. ROSS & BRANT ST.
Antracit och Bituminöst kol.
Snabb hemkörning.
Belåtenhet garanteras.
VED Tamrac, gran, asp, knubb, och splitved.
CENTRAL COAL & WOOD CO.
Phone Main 585.

REDWOODS
MINERAL-VATTEN
— OCH —
LÄSKEDRYCKER
som i fråga om kvalitet ej kunna öfver träffas af andra fabrikat.
"GOLDEN KEY" är vårt fabriksmärke.
E. L. DREWRY, BRYGGERI